

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 222: Dụng Công Quan Trọng Nhất Là Tác Quán. Tác Quán Chính Là Thay Đổi Cách Nghĩ, Cách Nhìn. Cái Thấy Và Cái Nghĩ Của Phàm Phu Đều Không Lìa Khỏi Chấp Trước, Đó Chính Là Sai Lầm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 016)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Dụng công quan trọng nhất là Tác Quán. Tác Quán chính là thay đổi cách nghĩ, cách nhìn. Cái thấy và cái nghĩ của phàm phu đều không lìa khỏi chấp trước, đó chính là sai lầm.】

Bộ kinh này đã giảng qua bấy nhiêu ngày rồi, chư vị đồng tu nếu như không vắng mặt thì đại khái đều có thể lãnh hội được ý nghĩa này, đều biết được sự nghiêm trọng của vọng tưởng và chấp trước. Chẳng những chúng ta bị tổn hại ngay trước mắt, mà từ vô lượng kiếp đến nay, điều gây tổn hại lớn nhất, nghiêm trọng nhất cho chúng ta, không gì hơn thứ này. Hiểu rõ sự thật chân tướng này, thấu đáo đạo lý này rồi, nếu trong đời này chúng ta muốn thật sự có được thành tựu, thì cái thành tựu ấy thực ra mà nói là thù thắng khôn bì.

Nói theo lời thực tế nhất, thì ngay trong đời sống hiện tại này, chúng ta sẽ có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn chân thật. Muốn vậy, chúng ta phải đem những lời giáo huấn của Đức Thế Tôn mà nghiêm túc tư duy, nghiêm túc suy ngẫm một chút. Nghĩ thông suốt rồi, đương nhiên chúng ta sẽ rất nghiêm túc phụng hành, nghiêm túc làm theo.

Thế pháp (pháp thế gian) hay Xuất thế pháp (pháp xuất thế gian), những danh tướng này đều là giả danh. Có những sự thật này không? Sự thật là có. Do đâu mà có? Đều nằm ở trên quan niệm. Một quan niệm sai lầm, bạn liền tạo ra lục đạo luân hồi, vĩnh viễn không thể thoát khỏi lục đạo luân hồi, đây gọi là “Thế gian”, thế gian mang ý nghĩa là như vậy. Nếu bạn nhìn thấu, buông xuống, bạn liền có thể thoát ly lục đạo luân hồi, đó gọi là “Xuất thế gian”.

Cho nên, Xuất thế gian hay Thế gian, đều nằm ở ngay trong một niệm của chúng ta. Vì vậy, việc dụng công tu hành điều quan trọng, cấp thiết nhất chính

là “Tác Quán”. Phía trước đã giảng về Quán Chiếu, Chiếu Trụ, Chiếu Kiến; bất luận tu học pháp môn nào, dù là Đại thừa hay Tiểu thừa Phật pháp, các tông các phái đều không lìa khỏi nguyên tắc này.

Thế nào gọi là “Tác Quán”? Đây là một danh từ của Phật học. Người xưa có đủ loại giải thích, nhưng chúng ta càng xem lại càng mơ hồ, cho nên việc giải thích chính xác các thuật ngữ danh tướng đối với người sơ học chúng ta dường như khá khó khăn. Chỗ này giải thích rất đơn giản, cũng dễ dàng thấu hiểu, đó chính là: thay đổi cách nghĩ (tư tưởng), thay đổi cách nhìn (kiến giải).

Chữ “Quán” (觀) thực ra chính là Quan niệm (觀念). Hai chữ Quan Niệm này, nếu tách ra mà nói: “Quán” là cách nhìn – là cách nhìn của chúng ta đối với người, đối với việc, đối với vật, và đối với vũ trụ nhân sinh. “Niệm” là cách nghĩ – bạn nhìn nhận như thế nào, bạn suy nghĩ như thế nào.

“Phàm phu kiến tư”: “Kiến” là kiến giải, chính là cách nhìn; “Tư” chính là cách nghĩ. Tất cả đều không lìa khỏi chấp trước, căn bệnh chính là nằm ở chỗ này, [phàm phu] luôn không lìa khỏi phân biệt và chấp trước. Trong bộ kinh này, Phật đã chỉ ra cho chúng ta thấy, đây là sai lầm, là sai lầm nghiêm trọng.

Đức Thế Tôn năm xưa còn tại thế, thuyết pháp suốt 49 năm, tất cả các pháp được nói ra đều không ngoài sự thật chân tướng này, dạy chúng ta trước tiên phải nhận thức cho rõ ràng: vọng tưởng, chấp trước là sai lầm. Thật ra mà nói, sở dĩ có Kiến Tư Phiền Não, nguồn gốc của nó chính là từ nơi này mà sinh ra. Điều này chúng ta không thể không biết. Sau khi biết rồi, phải nghiêm túc chuyển đổi nó, hay nói là đoạn trừ nó; nhưng nói “đoạn trừ” thì không thiết thực bằng nói “chuyển đổi”.